

Waterland

Bennie Huisman

1.

Een foto met een kartelrandje en een vage koffievlek, uit begin jaren vijftig.

Het jongetje met de krullen ben ik, vijf of zes jaar oud. Ik zit naast mijn grootvader, op z'n fries: 'pake', naar wie ik vernoemd ben. Pake is in 1889 geboren op een visaak en werkt als arbeider 'in het hout'. Hij is sterk, voor mij tijdloos oud en trouw in woordloos uitgesproken liefde. De zeilboot is waarschijnlijk een door hem zelf gebouwde kleine BMer. Rond deze tijd begint hij ook met de bouw van een kajuitschouw, waarmee we in de jaren daarna naar de Friese meren varen. Maar deze foto lijkt genomen op het Nannewijd, een ondiepe plas ten westen van Heerenveen. Pake rookt hier nog. Later zal hij daarmee stoppen op aandringen van z'n vrouw ('beppe'), die licht astmatisch is. Zelfs de zondagse sigaar verdwijnt dan tenslotte uit het huis.

Vermoedelijk is de foto genomen door mijn vader -op dat moment ruim 30 jaar oud. Als kostwinner van een gezin met vier kinderen geeft hij muzieklessen en is dirigent van koren en korpsen. Een onzekere en niet al te ruime inkomstenbron. Dat weerhoudt hem er niet van zaken als een fototoestel, een zeilbootje of een auto te kopen. Een jaar of drie na dit moment koopt hij de eerste nieuwe auto: een *Renault Dauphine*. Deze licht(zinnig)heid heeft hij van z'n moeder, die er b.v. persoonlijk voor zorgt dat één van eerste televisies in Heerenveen bij haar komt te staan en daar de kleinkinderen lokt. Pake daarentegen is sober. Dat blijkt ook uit z'n kleding.

Mijn vader ziet er heel anders uit. Op een dezelfde dag genomen foto staan we alle drie. Pake heeft een flanellen hemd aangetrokken. Ik draag hetzelfde ensemble met kniekousen. Mijn vader is geheel in het wit: een scherp gestreken dunne lange broek, een elegant overhemd en gym schoenen.

De linkerhand rust artistiek op de opgetrokken linkerknie en aan de ringvinger glinstert de grote zegelring, die hij z'n hele leven zal dragen. Op een 10 jaar daarvoor genomen 'bootfoto' draagt hij ook nog een witte schipperspet en wordt hij geflankeerd door 2 jonge vrouwen.

Een daarvan wordt mijn moeder.

Het is een mooie zeldag, met zon en wind. Ik mag de hand leggen op het 'helmhout', raak gehecht aan de geuren en geluiden van het water en ik leer van pake de eerste beginselen van het zeilen. Door mijn vader wordt ik later verleid om achter de muziek aan te gaan en het laveren tot stuurmanskunst te verheffen.

Glijdend bestaan.

In een hellende wereld.

De liedjes:

1. Waterland
2. Zwerversliedje
3. Zomermeisje van de zee
4. Een liedje
5. De wondere wereld van water
6. Dat is de natuur
7. Voor de namelozen
8. Droom en daad
9. Dat had je gedroomd
10. Het lied van de muur
11. Okergeel, dieprood, helderblauw
12. Zomerhuis aan het meer

proloog

mijn dagen worden lichter
een trage tijd reikt
naar de horizon
winters besef rekt zich uit
in mijn vloeibaar lichaam
maar het jonge lied
wil niet tot zwijgen gebracht
zoekt als vanzelfsprekend
om mijn groene stem, waaraan
zich nooit herinneringen hechtten
aan uitgelaten lentes
noch uitgespeelde kansen
zing, mijn kind, zing

mijn dagen worden geteld
het zaad van kleurrijke woorden
ligt zwijgend in een winterslaap
genesteld in bevroren grond
wachtend op wind van zee
zing, mijn kind, zing

waar wacht ze, mijn oude liefde
die, naar ik hoop, wel wijzer is?
waar is het eiland, waar
lentewind ons ooit heeft afgezet?
van balsahout, als van verbeelding
zing ik mijn vlinderlichte schip
dat de zee van verlangen bedwingt
met een gerust hart geef ik
het over aan wind van tijd
aan golven van het lot
zing, mijn kind, zing schuldeloos

1. waterland

aan de kade slaapt mijn bootje, roerloos in z'n winterrust
het wacht er geduldig tot het wakker wordt gekust
komt dan eindelijk de lente met een zoele zuidenwind
gaan we zonder jas naar buiten, uitgelaten als een kind
ik haal alles van de zolder, maak een hut in de kajuit
licht als van jonge liefde zeilen we de haven uit
*te zwerven op het water en dromen van de zee
met de wind in m'n haren, naar de verre verten varen
tot ik de tijd vergeet
te zwerven op het water*

het is maar een simpel bootje, nog ouder dan ik ben
het heeft liefde en verwarring, trouw en ontrouw ooit gekend
het is gekoesterd en beschadigd, verlaten en bemind
maar het schikt zich naar de dromen en verlangens van een kind
het is oud en wijs geworden, heeft alles overleefd
zet het liefst alle zeilen bij, weet wanneer er moet gereefd
*te zwerven op het water
en dromen van de zee
met de wind in m'n haren,
naar de verre verten varen
tot ik de tijd vergeet
te zwerven op het water*

toen ik nog een kind was
met het waterland vergroeid
zeilde ik naar verre kusten
onnozel, ongemoeid
maar het spelend kind van toen
is verdwenen in de tijd
nu bewaak ik alle uren
van de middag die verglijdt
de zee van zorgeloosheid
waar ik eens verbeelding ving
is nu een herinnering
*met de wind in m'n haren
naar de verre verten varen
tot ik de tijd vergeet
te zwerven op het water
en dromen van de zee
het zorgenloze zingen
de nutteloze dingen
de tijd niet meer besteed
te zwerven op het water*

Tekst, muziek & zang: Bennie Huisman
arrangement & accordeon: Herman Peenstra
cello & contrabas: Carel van Leeuwen,
viool: Marcel Prins, gitaar: Geert Nauta

2. zwerwersliedje

>

als de lentezon door de wolken breekt
de leeuwerik zijn eerste liedje zingt
als overal het leven passie preekt
wordt ook mijn onrust een tinteling
*door de wind gedreven zwerf ik rond
rusteloos hart, dat nooit een haven vond
maar ik denk nog altijd veel aan haar
die kleine boeremeid uit Oudega*

de winter kwam vroeg en onverwacht
ik had mijn toevlucht in een dorp gezocht
toen ze mij een mandje eieren bracht
vond ik bij haar wat ik zo lang al zocht

de oostenwind was guur en fel
en spon een doodskleed wit en koud
maar in de roef speelden wij het spel
van brandend vuur, van eeuwen oud

het afscheid was zo wreed, zo zwaar
de ochtendwind nam iets van voorjaar mee
ze wuifde met een traag gebaar
en ik liet haar achter en ik nam haar mee

Tekst & zang: Bennie Huisman
muziek: Lord Burgess
arrangement & piano: Corinne Staal
contrabas & claves: Oeds Bouwsman
saxofoon: Hans Wijnbergen

3. zomermeisje van de zee

zomermeisje van de zee
het wordt herfst en ik denk aan jou
zomermeisje van de zee
buiten woedt de wind
en ik neurie zacht voor jou
melancholiedjes, warme wijsjes
drijven door de nevel van de tijd
zomermeisje van de zee
het wordt herfst en ik denk aan jou

zomermeisje van het het zand
het wordt winter en ik droom van jou
zomermeisje van het strand
de eerste sneeuw valt en ik zing voor jou
liedjes vol herinneringen
samen lopen, samen zingen, urenlang
zomermeisje van het zand
het wordt winter en ik zing voor jou

zomermeisje van de wind
het wordt lente, ik verlang naar jou
zomermeisje, zomerkind
in de milde middagzon speel ik voor jou
walsjes van het lichte leven
samen dansen, samen zweven
zomermeisje van de wind
het wordt lente en ik speel voor jou

famke van het eiland
het wordt zomer, en ik zoek jou
famke van het eiland
lichtheid en liefde vond ik bij jou
westenwind, oud en wijs
ik ruik de zee, ik wil op reis
famke van het eiland
het is zomer, zomer bij jou

Tekst, muziek & zang: Bennie Huisman
arrangement & accordeon: Herman Peenstra
cello & contrabas: Carel van Leeuwen,
viool: Marcel Prins, gitaar: Geert Nauta

4. een liedje

een liedje van weemoed, golven en wind
zingt zacht in m'n hoofd en ik hoor
een wijsje van vroeger, ik was nog een kind
maar ik heb er geen woorden meer voor

het gaat over jong zijn en eeuwige trouw
de geur van een huid in de zon
blauw was de lucht, als haar ogen zo blauw
waarin ik verwaalde en verdronk

het gaat over bloemen en vogelgezang
op een eiland waar niemand ons zag
een grashalm streefde het kuiltje in haar wang
op haar stralende mond bloeide een lach

dat liedje over leven, dat alles belooft
komt iedere zomer weer
het wijsje speelt er zo vaak door mijn hoofd
maar de woorden ken ik niet meer

Tekst, muziek & zang: Bennie Huisman, arrangement & piano: Corinne Staal
de tekst is een bewerking van 'In lietsje', een gedicht van de Makkumer dichter: Wibren Altena (1917-1987)

2.

De meeste liedjes in dit 'album' zijn vertalingen of bewerkingen van oorspronkelijk Friestalige liedjes, die ik eerder had geschreven.

Het schrijven van liedjes in het Fries om die zelf te zingen, om er mee op te treden, begon in de jaren '70. Als een lokale reactie op de mondiaal opkomende popmuziek, die dominant Engelstalig was.

Voor mij persoonlijk kwam het meer uit de groeiende interesse en betrokkenheid bij de Friese literatuur. Ik beschouwde liedjes als een vorm van poëzie en dat doe ik nog altijd. De verbinding met theater en andere vormen van 'podiumvertelkunst' maakte van mij onbedoeld ook een ondernemer. Het werd niet alleen artistiek maar ook economisch een 'worsteling om te bestaan'.

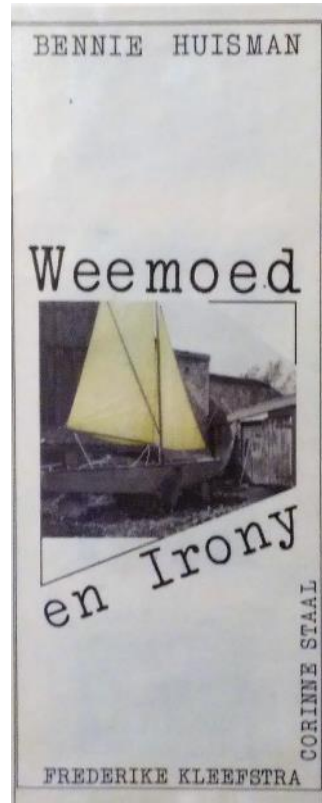
De 'markt' in Friesland was toen al klein en werd ook steeds kleiner. Er is in Friesland een sterke traditie voor Friestalig toneel. Alle andere podiumvormen hebben het moeilijk. Dus maakte ik al bij mijn eerste theateervoorstellingen vertalingen van sommige liedjes. Daar had ik wel lol in. En alle ruimte om teksten te 'herdichten', de auteur gaf altijd toestemming. Er mee optreden, dat bleef erbij.

Tot ik in 1994 door de VPRO werd gevraagd om mee te werken aan het radioprogramma *De kamer van Spelberg*. Daarin werd door Germaine Groenier en Geert Mak met een wisselende gast een uur lang gepraat over een thema, waarbij mensen konden inbellen om hun opvatting of verhaal te laten horen.

Ik speelde bij iedere wekelijkse uitzending een intromuziekje en zong halverwege een 'toepasselijk' lied. Daar heb ik toen naast bestaande liederen ook vertalingen van eigen liedjes gezongen. Meestal met accordeon, soms met piano. En ook nieuwe teksten geschreven. Zoals nr.7: *Voor de namelozen*, bij een uitzending over kinderarbeid. Aan het eind van het jaar werd een cassettebandje opgenomen met een selectie. De oplage van 500 stuks vond binnen een week z'n weg naar de trouwe luisteraars.

Dat gaf mij het gevoel dat er met een Nederlands-talig repertoire misschien toch meer mogelijk was. Maar het kwam er niet van. In plaats daarvan maakte ik een nieuwe Friestalige voorstelling: *Weemoed en Irony*. Veel ideeën en teksten daarvoor waren ontstaan in de trein, onderweg naar de wekelijkse uitzending in Hilversum.

(dit verhaal gaat verder op blz.13)

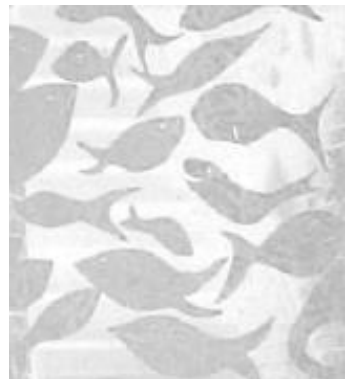
5. de wondere wereld van water

een klomp was het eerste bootje dat z'n dromen droeg
een oude klomp van opa met een ronde stok als mast
oma naaide daar een rooie zakdoek aan vast
de kiel was een stukkie blik, dat 'ie zelf er onder sloeg
hij liep er mee de tuin door op een mooie dag in maart
de smalle dorpsvaart lag te kabbelen in de zon
hij liet z'n klomp te water en de droom begon: de schipper onvervaard
die wondere wereld van water
een vaart, die door het dorp naar de einder stroomt
een visser op de kade, die de tijd verdroomd
de brug, waar ieder avontuur begint
een wondere wereld is het water voor een kind

tekst, muziek & uitvoering:
Bennie Huisman
beeld: Anke de Vries

toen kwam de tijd, dat 'ie een eigen bootje wou
opa bouwde het zelf in de stille wintertijd
hij speelde aan de vaart en liet z'n dromen vrij
rusteloos wachtend, wanneer kwam dat bootje nou?
hamerslagen klonken ginder uit de oude schuur
waar opa 's oude handen met het vak vertrouwd
z'n zomerdroom schiepen uit geurend eikenhout
te traag voor jeugdig vuur
die wondere wereld van water
de lucht is blauw, het water zingt een lied uit oude tijd
voor een kleine zwerver is de wereld wijd
en het verlangen zeilt op vleugels van de wind
een wondere wereld is het water voor een kind

hij wil het liefst een zwerver zijn in een bootje met een roef
een schuilplaats voor verlangen en groot genoeg voor twee
soms even alleen zijn, soms gaat er iemand mee
dromen en verwachting,
waar het dagelijks zo stroef
het bestaan is vol vragen en niemand die wat zegt
en wat z'n ogen zien, dat is hem nooit verteld
een kleine schipper is niet zomaar een grote held
dat is een lange weg
de wondere wereld van liefde
het kleine dorp heeft nu de glans
van een vreemd ver land
hij voelt z'n hartslag in haar warme hand
weet zich soms verloren, dan bemind
een wondere wereld is de liefde
voor een kind

6. dat is de natuur

we hebben een hondje, een mannetje
hij is de laatste tijd onrustig en druk
hij wil naar buiten, als mannetje
z'n neus achterna, op zoek naar geluk
hij heeft de geur van een wijfje in z'n neus
daar moet 'ie wat mee, dan heeft 'ie geen keus
het maakt hem onrustig, het maakt hem overstuur
maar ja, dat is de natuur
hij jankt voor het raam, hij drentelt voor de deur
hij ruikt aan die lijn, op zoek naar die geur
maar aan twintig keer per dag uit heb ik geen enkele zin
volgend jaar het mes er maar in

de oudste is veertien, een mannetje
hij is de laatste tijd onrustig en druk
hij wil de straat op, als mannetje
achter de meiden aan op goed geluk
krijgt 'ie de geur van een wijfje in z'n neus
dan moet 'ie daar wat mee, dan heeft 'ie weinig keus
hij zingt en swingt, hij zit vol vuur
dat is de natuur
dan is het belangrijk dat je grenzen trekt
al issie niet zo in voor een serieus gesprek
maar met de vinger aan de pols en de hand op de knip
zijn we verder boordevol begrip

nou is het vreemd, nou is het wonderlijk
er is de laatste tijd iets met mij aan de hand
ik trek mijn buik in, ik recht m'n schouders
's ochtends voor de spiegel en dan zie ik daar een man
ik heb de geur van een wijfje in z'n neus
dat is weliswaar ingebouwd, maar ik heb nog wel de keus
ik zet het op sterk water ook deze keer
want mijn lief is vol begrip, maar ook heel gedecideerd
dus ik laat de hond wat vaker uit, stevig aan de lijn
zo doen we samen flink wat water bij de wijn
hij kijkt me soms aan met ogen vol verdriet
want ik kan liedjes schrijven
en een hondje kan dat niet

tekst, muziek & uitvoering: Bennie Huisman
---

7. voor de namelozen

tekst, muziek & uitvoering:
Bennie Huisman
piano: Corinne Staal

wat ben ik blij in deze tijd te leven
waarin ik vruchten van vooruitgang pluk
we gaan nog steeds de wereld voor in 't streven
naar meer comfort, consumptie en geluk
waar opa nog in een fabriek moest lijden
tien uur per dag, voor het dagelijks bestaan
beleven wij goddank nu betere tijden
het smerigst werk gebeurt hier ver vandaan

*'k zou willen zingen voor de namelozen
die zwijgend zwoegen voor een graantje mee
maar ik ben van het ras der schaamtelozen
ik zing wat over eigen wel en wee*

wat ben ik blij in deze tijd te leven
na eeuwen brak hier eindelijk welvaart aan
honger en armoe zijn voorgoed verdreven
wij eten varkens en de varkens eten graan
modern en ruim is onze woning
met duurzaam hardhout uit Verweggiestan
de klant met poen is overal nog koning
daar plukken wij de verre vruchten van

wat ben ik blij in deze tijd te leven
kinderarbeid is verleden tijd
we kunnen ons kind nu alles geven
zodat het hoogstens aan verveling lijdt
door soap geroerd, door house bewogen
gevoed, gelaafd, gekleed naar eigen merk
dat elke dag wordt ingevlogen
uit ginder, waar Lou Nop nog werkt

8. droom en daad

mijn ouders, onderwijzers en de burens
duwden liefdevol mij op het toekomstpad
ik was een kind, maar lang mocht het niet duren
er moest gewoekerd met wat ik in mij had
kennis en eerezucht, mijn best en mijn talenten
dat was garantie voor later hogerop
nu zit ik dan gebeiteld op de centen
maar het is nogal eenzaam aan de top.

*ik zou het liefst een dichter zijn
geen nota nemen maar de taal
geen middelpunt maar marginaal
geen water bij de wijn
o, ik zou het liefst een dichter zijn*

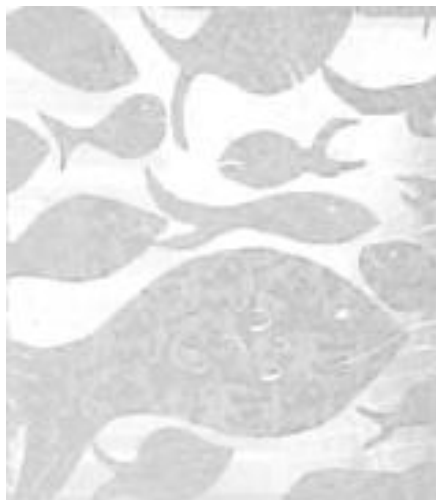
ik nam blind de weg omhoog, nog vol vertrouwen
in vergezichten en een rijk bestaan
het was een eer om aan vooruitgang mee te bouwen
waar kwam ik immers helemaal vandaan?
grootouders, voorbestemd tot zwoegen
het zweet des aanschijns en met de kip op stok
rond die tijd zit ik meestal nog in kroegen
haantje de voorste en biertjes van de bok

*ik zou het liefst een tuinman zijn
een dichter van de volle grond
vruchtenplukkend ga ik rond
vuile handen is maar schijn
o, ik zou het liefst een tuinman zijn*

soms zoek ik de balans
en vind het saldo tussen droom en daad
ik heb altijd het woord bemind
maar mijn beweging kwam te laat
als bij een peinzend kind

*ik zou het liefst een danser zijn
bewegen, los van mijn gewicht
bewogen, en toch vlinderlicht
gratie vinden in de pijn
o, ik zou het liefst een danser zijn*

tekst, muziek & zang: Bennie Huisman
arrangement & piano: Corinne Staal
accordeon: Herman Peenstra
contrabas: Oeds Bouwsman
viool: Marcel Prins
beeld: Anke de Vries

9. dat had je gedroomd

als je jong bent heb je dromen over roem en over rijk
je wordt een ster in een TV-show waar iedereen naar kijkt
of je reist over de wereld als een zanger op tournee
en tussendoor je luie reet aan de Middelandse zee
maar nu sta je voor de Hema en zingt met een gitaar
in het dorp kent iedereen je, dus dat is voor elkaar

*we willen zo veel, we dromen maar wat
dle toekomst, waarvan veel verwachten
dan wensen we weer dit, dan verlangen we weer naar dat
en we nemen graag een voorschot in gedachten
maar het gaat toch meestal niet zoals je hoopt
omdat het in het leven
het echte leven altijd anders loopt*

ik viel vaak op de meisjes, dat komt wel vaker voor
vooral de mooie meisjes, daar werd ik door bekoord
ze leken op de sterren, boven mijn jongensbed geprikt
niet de klein en niet te groot, niet te dun en niet te dik
nu heb ik een grote liefde, zo 'n twee meter lang
zodat ik bij het zoenen altijd aan haar lippen hang

waar ik wilde zijn, ik kwam er niet
waarvan ik droomde kreeg ik niet
het leven leek soms één groot misverstand
ik deed veel water bij de wijn
nu ben ik wat ik niet wilde zijn
een voetnoot in de plaatselijke krant

eens was ik een kind dat leefde in een verbeelde tijd
van luchtkastelen, mannenmoed en riddelijke strijd
om een mooie jonkvrouw zwierf ik door de wereld op een paard
als strijder tegen onrecht, als verdelger van het kwaad
nu fiets ik heel voorzichtig in het menselijk verkeer
en schaak ik in de liefde de stukken heen en weer

tekst, muziek & zang: Bennie Huisman, piano & arrangement: Peter van der Zwaag
contrabas: Jan van Olffen, koper & arrangement: Arend Huisman

3.

Na de eeuwwisseling kwam er nog één Friestalig theaterprogramma: *De loftfytser*. Daarna was ik er wel klaar mee. In 2005 kwam er een eerste Nederlandstalige cd: *Waterland*. Ik maakte nieuwe vertalingen van eigen liedjes, schreef een Nederlandse 'titelsong' en maakte die cd vooral omdat ik plezier beleefde aan het vertalen en herdichten. En aan het muzikaal samenwerken met Corinne Staal.

Over het krijgen van aandacht bij de Nederlandse omroepen maakte ik mij geen enkele illusie. En werd in die scepsis ook niet teleurgesteld, hoewel ik het wel probeerde.

Ik verkocht de cd bij optredens.

En wijdde mij aan het schrijven. Er verschenen achtereenvolgens een tweetalige bundel poëzie & liedteksten (met cd), een biografisch non-fictieboek, een roman en een biografie.

Het prettige aan schrijven is ook dat er niet of nauwelijks iets voor hoeft te worden georganiseerd. Tussen de literaire uitsloverij ontstond toch nog het Nederlandstalig liedjesprogramma *Grenzeloos*, met verse vertalingen van eigen liedjes met een 'reiskarakter'.

the times they are a-changin'

zou Bob Dylan ooit één tel hebben gedacht:
dit liedje van mij: ik laat het vertalen in het
Frans, Duits, Russisch, Chinees, Fries
de wereldmarkt op zeg maar, internationaal?

die wereld kwam naar hem, adopteerde
zijn taal, maakte zijn liedjes deel van
een nieuwe generatie, nieuwe *roots*, vrij van -
ja waarvan eigenlijk? slechts enkele regionale
knutselaars knoelden met vertalingen
er komen andere tijden - die tijden
waren er al lang en weer achterhaald
en opnieuw

in ons achterafhoekje maakte ik liedjes
in onze eigen achterafhoekjestaal, over
waar ik vandaan kwam en heen wilde, over
het leven en de liefde en losers, over
es war einmahl, verlangens, lichtheid en
wat al niet, *rym en ûntym*
tien jaar geleden sloeg ik de taalvleugels uit
een eerste stap naar
och laat ik het maar eerlijk zeggen
naar nationale roem en werkelijk: ik zong
mijn mooiste liedjes onlangs in Den Haag

jetzt hab' ich einige meiner Lieder
ins Deutsche übersetzt, hatte meine Freude
daran, singe sie bald über meine Grenze
first we take the Lemmer, than we take *Berlin*

Toen viel het innerlijk oog op de stad Berlijn: ik fietste er de *Mauerradweg*, deed er een talenkursus van 14 dagen en fietste naar Berlijn. Het mondde uit in een bundel reisverhalen met een cd. En in een intieme kamervoorstelling, die ik nog altijd speel: in het Fries, in het Nederlands en sinds kort ook in het Duits. Ik schreef er ook nieuwe liedjes voor: de laatste drie in dit album.

Er bestaan ook Duitse versies van.

10. het lied van de muur

*ik sta waar de muur eens stond
Berlijn was toen verdeeld
na zoveel jaren is de wond
nog altijd niet geheeld*

de hoge muur, het prikkeldraad, werd *rücksichtslos* gesloopt
en op de kale vlakten bloeiden bloemen van de hoop
wat jarenlang gescheiden was kwam juichend bij elkaar
in het licht van hoop en broederschap, *in neunundachtzig war 's...*

*ik sta waar de muur eens stond, de stad was toen gedeeld
na zoveel jaren is de wond nog altijd niet geheeld*

maar muren bouwen zit de mens helaas wat in het bloed
wie eenmaal heeft koestert de wens naar meer of naar voorgoed
met scheermes, steen of prikkeldraad wordt muur na muur gebouwd
met angst, met trots, met eigen volk luidruchtig onderbouwd

*ik weet waar de muren staan, de wereld is verdeeld
en nog jaren later zal de wond niet zijn geheeld.*

'k heb duizend maal een muur gebouwd met zwijgen of een woord
die muur kwam tussen mij en jou
maar in een onbewaakt moment zag ik weer wie je was
en heb ik mij in jou herkend

soms reis ik langs de oude wond, te weten waar de muur eens stond

tekst & zang: Bennie Huisman
muziek & piano: Corinne Staal

11. okergeel, dieprood, helderblauw

*bouw voor mij een kleurig huis
okergeel, dieprood, helderblauw
een huis, dat wat boven de nevel zweeft
en toch aan de aarde trouw*

*geef mij het licht, het ochtendlicht
dat komt als een gast, als een vriend
geef me de trage schemer, waar ginder
een laatste gloed zich laat zien*

*bouw voor mij een kleurig huis
dieprood, helderblauw, okergeel
een huis, dat straalt
en zwijgend glimlacht
als om een geheim dat het deelt*

*geef me een tuin
een tuin met bomen
waar lustig de lente bloeit
toon mij het verborgen slingerpad
met licht en lommer vergroeid*

*bouw voor mij een kleurig huis,
helderblauw, okergeel, dieprood
het danst met zwaarte
het speelt met vorm
schaamteloos, open en bloot*

*geef me een thuis, een tijdelijk thuis
met deuren die open staan
ramen met uitzicht op het leven rondom
en op mijn onrustig bestaan*

*bouw voor mij een kleurig huis,
okergeel, dieprood, helderblauw
een huis, dat wat boven de nevel zweeft
en toch aan de aarde trouw*

tekst, muziek & zang: Bennie Huisman
gitaar: Tseard Nauta, viool: Marcel Prins

Een lied, geïnspireerd door Bruno Taut (Königsbergen 1880-Istanbul 1938).

Hij was een Duits architect, stedenbouwkundige en publicist, werkzaam tijdens de Weimarrepubliek.

In Nederland is Taut bekend door de Regenboogbuurt in Almere, deze wijk is geïnspireerd op de kleurenwijken, die Bruno Taut in de jaren '20 in Berlijn ontwierp. Vier van deze z.g. *Groß-Siedlungen* staan nu op de lijst van UNESCO Werelderfgoed.

De invloed van architect Bruno Taut, die zich graag liet inspireren door de natuur, is groot. In 1933 moest Taut vluchten voor de nazi's en belandde hij via Rusland in Japan. Tenslotte woonde en werkte hij in Turkije, als docent aan de universiteit. Ook hier liet hij als architect sporen na.

12. zomerhuis aan het meer

er leeft nog altijd diep in ons een zomerhuis van hout
't staat ergens aan een meer, m'n lief, het is ons vreemd vertrouwd

soms zien we het als in een droom we spelen er als kind
de zon schijnt en de wind is zoel, of het nooit verloren ging

bij het wakker worden is het er nog
het straalt van licht en kleur
maar in de moeiten van de dag
verdwijnt het langzaam weer

er leeft nog altijd diep in ons.....

de zomerkleuren van het huis, lichtblauw en vrolijk geel
ze spiegelen zich altijd weer in het water van de ziel

zal het ooit voor ons opnieuw een thuis en toevlucht zijn?
het huis aan het meer, m'n lief het missen voelt als pijn

en de dagen zijn vol zorgen in een wereld die benauwt
m'n lief, we vinden het terug - ooit - ons zomerhuis van hout

Ook dit lied is geïnspireerd door een Berlijns verhaal. Thomas Harding is een Engelsman met Duitse wortels. Zijn grootmoeder groeide op in Berlijn als Elsie Alexander. Haar vader was een joodse arts, die eind jaren '20 als eerste een zomerhuis liet bouwen aan de *Groß-Glienecker See*. In 1933 werd dr. Alexander het werken onmogelijk gemaakt. Maar pas in 1936 vluchtte de familie 'met de laatste trein' naar Engeland, waar een zus van Elsie woonde.

In 1993 vergezelden enkele familieleden grootmoeder Elsie op een reis naar Berlijn. Dat was een hele stap, omdat na de oorlog alles wat Duits was - Duitse auto's, Duitsland als vakantieland, de taal - in de familie taboe was .

Het zomerhuis was er nog en het had alle dieptepunten van de Duitse geschiedenis doorstaan, bewoond door tal van families. Ook bij dat eerste bezoek woonden er nog mensen. Twintig jaar later zoekt Harding - intussen historicus en schrijver - het huis weer op. Het stond leeg, was overgroeid door de verwilderde tuin en in verval.

Het stond op de nominatie om te worden afgebroken. Hij kreeg het met behulp van mensen uit Groß-Glienecke tenslotte voor elkaar dat het een monumentenstatus kreeg. Het werd gerestaureerd en nu is het een centrum van 'verzoeningsprocessen'.

Harding achterhaalde intussen de geschiedenis van alle bewoners door de tijd heen en schreef er een boek over. (zie ook alexanderhouse.com)

tekst,
muziek,
zang,
piano &
accordeon:

Bennie
Huisman